

Noorte Kotkaste 83. aastapäeva pidulik koondus

Noorte Kotkaste 83. aastapäeva tähistamise piduliku koonduse korraldas Noorte Kotkaste Sakala malev seekord Karksi valla Kultuurikeskuses 24. mail. Maleva juhatus pidas seda paika kõige paslikumaks põhjusel, et suurem osa koondusel algajaliikmeiks vastu võetud noorkotkastest ja kodutütardest pärineb seekord Karksi vallast, äsja loodud Noorte Kotkaste rühmast Kaheksajalad ja Kodutütardes rühmast Rukkiliiled. Mõlema rühma juhiks on kapten Enno Teiter. NK maleva juhatus töötas koonduse ettevalmistamisel asjalikult ja vastutustundlikult, kogunedes selleks mitmel korral. Suurim korraldustöö koorem oli kanda Meelis Eelmaal kui kohapeal tegutseval kogemusega rühmajuhil, maleva pealik aitas talle jõudumööda kaasa. Meelisel õnnestus koostöös Karksi-Nuia Muusikakooli juhi Margus Põldsepa ning õpetajate Ringa Vaiksaare ja Iivi Harjuga korraldada meeliülendavad muusika esitused Karksi-Nuia Muusikakooli õpilaste poolt aktuse keskel ja lõpu osas. Kõlasid viiulid, akordion, löötpillid ja klaver. Viimatinimetatud instrumentide väga head valdamist, sealhulgas ühte pala neljal käel mängides ja head musitseerimist näidates esinesid nauditavalt kolm Karksi-Nuia neiut, kes olid teiste esinejatega võrreldes juba mõnevõrra kauem muusikaga tegelema. Kodutütardes poolt ette kantud viiulipalad olid omamoodi kõitvad - oli tajutav, kuidas püüdlid ja siiras esitus tegi kuulajate südamed soojaks. Noorkotkaste löötpilli ja laulu etteaste kontserdi lõpus oli aga just neile kohaselt vahvalt uljas - sellega seoses kangastus silmade ees film Nimed marmortahvilil ja stseen reel Vabadussõtta sõitvate koolipoiste reipast ühislaulust löötpilli saatel. Suur tänu teile, vastutulelikud õpetajad ja vahvad noored muusikud!

Koondus algas aktusega, mille eel toodi saali Eesti lipp ja seejärel lauldi ühiselt

Eesti hümnid. Aktusel pidas NK Sakala maleva pealik, reservohvitser, leitnant Valdur Kiik alljärgneva kõne. „Austatud koosviibijad, lugupeetud Sakala Maleva Karksi malevkonna pealik ja noortejuhid, head noored ja teie vanemad ning lähedased, daamid ja härrad, külalised Lätist! Kolme päeva pärast, 27. mail, saab Noorte Kotkaste organisatsioon 83. aastaseks. Õnnetil sel puhul nii endisi kui praeguseid noorkotkaid ja muidugi ka teid, täna vastuvõetavaid algajaid noorkotkaid ning teie vanemaid ja lähedasi! Miks üldse selline organisatsioon sündis, milline aeg ja olukord valitses toona-ses Eestis, 83 aastat tagasi? Aastal 1918 sündis Eesti Vabariik. Sama aasta sügisel, 11. novembril 1918. a, kui lõppes I maailmasõda ja Saksa vägede okupatsioon Eestis, loodi ülemaaline Eesti Kaitse Liit, tollal nimetusega Eesti Kaitse Liit. Ainult pool kuud hiljem, 28. novembril, algas Eesti Vabadussõda. On äärmiselt oluline mäletada ning ikka ja jälle meenutada, et Vabadussõja esimeste kuude ränka raskust kandsid eelkõige kaitseliitlased, maailmasõja kogemusega ohvitserid, üliõpilased ning kooliõpilased. Seejuures just gümnasistid paistsid silma kindla kaitsetahte ja noorus-

liku uljusega. Kui vanemad mehed sõja esimestel kuudel vahel pagesidki rindelt, sest nad ei uskunud, et ülekaalukat vaenlast oleks võimalik võita, siis noored võitlesid vapralt ja isegi hulljulgelt iseseisva Eesti eest. Nende eeskujul sai toeks ka teistele rahvaväe võitlejatele ning juba jaanuaris 1919. a. vaenlase edasitung peatati kogu rindel. See, mis toona toimus, on ilmekaks näiteks, kuidas ka märksa arvukama vaenlase vastu võib pääseda maksvusele kange vaim ja vankumatu tahe ning maast-madalast sissekasvanud isamaa-armastus. Paraku ei saanud vabaks võideldud riik kuigi kaua rahus areneda, juba 1924. aasta 1. detsembril üritas nõukogude Venemaa kohalike Eesti punategelaste kätega toime pandud terrorirünnakute abil demokraatlikku riigivõimu kukutada. Õnneks see katse nurjati, kuid selle hinnaks olid mitmed inimesed - sõjakooli noored kadetid, kes ühtede esimestena ootamatu rünnaku alla sattusid, ent verest välja ei löönud ja kindla vastulöögi andsid. Too sündmus tõi kaasa ka positiivse lahenduse - salakaval terroristlik rünnak Eesti vastu tõi Eesti valitsuse ja kogu ühiskonna taas niideldada taevast maa peale ja sai pöördepunktiks riiklikus mõtlemises

ja tegutsemises. Asuti uuesti arendama ja tugevdama vabariigilise kaitseorganisatsiooni, anti sellele riigi toetus ja seati konkreetse ülesanded, võeti vastu Kaitseliidu tegevust reguleerivad õigusaktid. Ning kui need esimesed ülesanded Eesti kaitsevõime kindlustamisel olid täidetud, jõudis kätte aeg, kus osati ja suudeti mõelda ka kaugemale tulevikuks - järeltulevatele põlvkondadele, isamaalise kasvatus ja kaitsetahte kujundamise järjepidevusele. Nõnda jõudis kätte päev, mis meid täna, 83 aastat hiljem, siia saali kokku on toonud - 27. mai 1930. aastal, mil Kaitseliidu kotka tiiva alla loodi organisatsioon Noored Kotkad. Kaks aastat hiljem sündis ka tütarlapsi koondav organisatsioon Kodutütardes. Sellega olid loodud head eeldused sihipärasele ja pidevale tööle noorte arendamisel ja suunamisel. Peamine eesmärk nii toona kui ka praegu on kasvatada noori isamaa-armastuse vaimu nõnda, et neist sirguksid vaimsest ja kehaliselt terved Eesti kodanikud. Selle eesmärgi poole liikudes arendatakse noortes paljusid väärtuslikke käitumisjooni ja isikuomadusi millele loetlemine läheks siinkohal liiga pikale. Väga oluline, millest tervikuna lähtutakse, on põhimõte, et vaim ei püsi

ilma keha toeta. Sestap pööratakse vaimsete väärtuste kõrval samapalju tähelepanu ka kehaliste võimete mitmekülgsele arendamisele ja tervisliku eluviisi juurutamisele. Muidugi te võite nüüd küsida, et tore ju küll, aga miks selleks kõigeks just tingimata Noorte Kotkaste organisatsiooni tarvis on ja kas ei sujuks noorte kujunemine ka niisama, olemasoleva ühiskonna, kodu, kooli, lähedased, toel? Paraku on tegelikkus näidanud, et nii lihtne see pole. Kui rääkida eelkõige noortest poistest, siis tänapäeva kodudes on sageli isad kas töö pärast pikalt kodust eemal või sealt kahjuks üldse lahkunud ning seejuures ka lastega sidemed katkestanud. Lasteaegade kasvatajate, väga pühendunud ja tublide inimeste seas me mehi ju ei kohta. Ka koolides õpetajatena töötavad need väga vähe. Kuid seejuures me tõenäoliselt soovime ju ikka, et poistest sirguksid mehed ja tüdrukute naised. Kuskohast võiks siis üks sirgumise noormees ammutada need hädavajalikud vahetud kogemused ja teadmised, mis valmistaks teda ette tulevase, tubli ja mitmekülgse arenenud mehe rolliks? Ega päris ühest ja head vastust sellele küsimusele vist polegi. Ometi on tubli osa vastusest

kindlasti meil käepärast võtta - kuulumine organisatsiooni Noored Kotkad, mille rüpes on noortel võimalik tegutseda kogunud juhendajate käe all, kogeda sõpruse tunnet, omandada palju väärt teadmisi ning oskusi ja kasvada edasises elus hästi toimetulevaks kodanikuks. Selle käigus saavad poisid kõrvale ja südamesse talletada väärtushinnanguid ning oskusi, mis eluteel mehele on väga vajalikud. Ma ei pea siin kitsalt silmas vaid sõjalise teemaga seotud kogemusi - kuigi ka see on tähtis. Tänapäeva maailm ei ole enam see, mis poole sajandi tagune ning otsese sõjalise rünnaku oht meile pole kaugeltki ainus ega ka mitte kõige tõenäolisem, mille vastu peaks valmistuma. Massirahutused, riikide lagunemisest tulenevad kaos, terrorism, tööstusõnnetused, loodusjõudude purustused jne. - kõige selle üleelamiseks on alati märksa suuremad võimalused mitmekülgse ettevalmistuse ja hea vaimse-kehalise tasakaaluga inimesel. Noorkotkaste ja mõistagi ka kodutütardes on kindlasti kõik võimalused kasvada selliseks harmooniliselt arenenud, raskes olukorras toime tulevaks kodanikuks, kes lisaks enda säästmisele suudab ohuolukorras ka teisi aidata.

Siinkohal on just sobiv hetk südamest tänada kõiki vabatahtlikke noortejuhte, kes sooja südame ja imetlusväärse energiaga pühendavad märkimisväärse osa oma vabast ajast noorkotkaste ja kodutütardes juhendamisele ning kasvatamisele. Suur tänu ja tunnustus teile, head rühmajuhid, juhtide abid, toetajad, pereliikmed! Oleks teid ainult rohkem - sest on veel palju koole ja väga suur hulk poissoo-tüdrukuid ootamas noortejuhti, kes võtaks nad kokku ja paneks mõtestatult tegutsema Noorte Kotkaste või Kodutütardes lipu all. Mis puutub materiaalsesse külge, siis see on praeguses Eestis tagatud - Kaitseliidu ja selle

Kuidas kirjutada maleva portreed ehk meist ja meile

Aeg lendab linnutiivul ja jälle on kätte jõudnud kevade, millal kõik tähtsaks ja õilmitseb. Põllumeestel on kibekiired ajad, sest hiline kevad kipub kohe talvest suveks üle minema. Akna taga laulavad linnud ja paistab päike, õitsevad sirelid ja lilled. Kõik tunduks nagu ilus ja korras olema, aga kas ikka on? Pähe kipuvad paraku sellised mõtted, milledele vastust leida on paganama raske või koguni võimatu. Aga rääkima neist peab ehkki ma arvan, et minu mõtted ei anna mulle erilist populaarsust vaid pigem vastupidi. Kui 8. mail istusime maleva staabis Kaitse Kodu toimetuse väljasõidu koosolekul ja arutasime teemasid, mida Kaitse Kodu esindusajakirjas avaldada koorusid välja sellised teemad: „Tee seda ise“, „Maleva portree“, „Motiiveeri liiget“, „Tubli kodutütar või noorkotkas“ jne. Kuidas aga ikkagi kirjutada portreed Kaitse Kodu Sakala Malevast? Seda, et Sakala malev on Kaitse Kodu vanim malev, kelle algusaeg arvatakse 7. septembrist 1917. a, ja et oma nime on ta saanud maakonna muistse nimetuse SAKALA

järgi, teavad ilmselt paljud. Kindlasti teatakse ka seda, et malev taastati 1990. a ja ühed eestvedajad selles olid tollal Karksi kandi mehed. Tegelikult taastati esimesena just Karksi malevkond, kui maleva üks osa ja peale Eesti Kaitse Kodu taastamist ka Sakala malev tervikuna. Tol ajal unistasime me kõik suurest ja tugevast organisatsioonist, kes on võimeline lahendama nii rahuaja kui sõjalisi ülesandeid. Me tormasime endile vahetevahel aru andmata ja tagajärgedele mõtlemata tegevusse. Osalesime Tapal Vene sõjaväeosa piiramisel käes jahirelvad, või aidaräästa alt väljakougitud viimasest sõjast sinna peidetud püstol või vintpüss. Kõik me uskusime tollal, et see riik, mille taastamise nimel me pingutame on tunduvalt parem ja inimõbrilikum kui tollane nõukogude liit. Me andsime endile küll aru, et iga algus on raske, aga et peale raskusi saabub aeg õnnelikuks ja turvaliseks eluks, kus Eesti rahvaarv kasvab jõudsalt ja inimesed mõistavad Kaitse Kodu astudes, mida on neil kaitsta!

Möödunud aastatega on meie malev tublisti kosunud ja täidab meile antud ülesandeid rahuldavalt või vahel isegi hästi. Meie formeerimisüksused tegutsevad ja korraldavad õppusi nii eriala omandamiseks kui üldisemas plaaniski. Nende tegevusele õppustel võiks anda hindeks tugeva nelja. Lembitu üksikkompanii eesotsas nooremleitnandi Arli Okasega on pürgimas meie eliidi sõjalise väljaõppe osas. Linnuse üksikkompanii näitab aga meie maakonnalinnu, Viljandi, võimekust. Kui võimekad me aga tegelikult oleme? Kuipalju malevlasi suudame me vajaduse korral korruga rivisse panna? Mis on meie liikmete üldarvu taga tegelikult? See pilt pole just kõige ilusam.

Noored – need on meie järglased tulevikus, kui meie enam ei jõua. Mõni aeg tagasi oli mul au osaleda meie malevkonna kodus toimunud noorteuhtide teabepäeval, mida viis läbi meie lugupeetud noorteuhtstruktor Kerstin Käärrik. Kohale tulnuid oli kaheksa sest ilmselt paljud ei saanud ühel või teisel põhjusel osa-

leda, kuid vaatamata sellele oli õhkkond pidulikult tõine. Pidulik seepärast, et kõigepealt õnnitleti kohalolevaid sünnipäevalapsi ja anti neile magus mälestus šokolaadi näol. Edasi tegid kõik kohalolijad ettekande nende poolt korraldatud ettevõtmistest, korraldatud või osavõetud võistlustest ja õppustest. Ettekannetest võib järeldada, et kõik tundub nagu sujuvat. Jah, kui vaid poleks seda „nagu“. Selle „nagu“ taga on paljud mured koolide pärast kus pole noorteuhte ja seetõttu ei tegutse seal ka Kaitse Kodu noorteorganisatsioonid. Kas on meie kodune ja koolides korraldatav isamaaline kasvatus nii kesine, et paremal juhul kuulub koolis Kaitse Kodu noorteorganisatsioonidesse 100 õpilasest 3 kuni 6. See aga tähendab, et tulevikus liitub Kaitse Koduga või Naiskodukaitsega vaid 2 kuni 3 uut liiget. On seda piisavalt või kellegi arvates ehk isegi palju? Kas see aitab saavutada 30 000 kaitsekodulase arvu? Julgen kahelda.

Miks paljud kaitsekodulased ikkagi ei tegutse minimaalse panusega, kuigi nad on andnud selleks vande. Kas on see lihtsalt laiskus, kohusetunde puudumine või midagi muud? Ehk on paljud meist kaotanud

usu nendes väärtustes, mis veel kümme-viisteist aastat tagasi tundusid olevat saavutatavad. Inimene, kes rohkem peab mõtlema sellele, kuidas ära elada, kuidas tulla oma elukorraldusega toime nii, et tema lapsed ei peaks taluma vaesust, ilmselt ei mõtle enam aadetele. Paljud hoopis lahkuvad Eestimaalt, mõned isegi alatiseks, ja seda mitte sellepärast, et neile oma sünnimaad ei meeldiks, vaid ikka sellepärast, et inimväärselt elu elada, et saada oma töö eest väärilist tasu, millest nad võivad Eestis seni vaid unistada. Äkki on hoopiski see põhjuseks miks meie read õppustel kipuvad hõrenema ja korraldusi täidetakse lohakalt, või jäetakse üldse õppusele ilmumata?

See oli asja üks külg. Kehvem külg. Teisest küljest on meil ju palju tegusaid mehi ja naisi, kes on paljudi saavutanud ja teinud meie arengu heaks ning keda tuleks võib-olla rohkemgi tunnustada. Inimene on juba nii loodud, et iga tähelepanuavaldus tõstab tema enesetunnet ja homme tegutseb ta siis veel suurema tahtega kui täna. Kallid pealikud, ärge olge kitsid tunnustusega või kiitusega oma alluvate aadressil. See tükike paberit tänu- või aukirja näol on tege-

likult palju suurema kaaluga, kui te arvata oskate. Tuleb tunnustada meie parimaid, kirjutada neist meie lehes või Kaitse Kodu ajakirjas. Ergutada tuleb kindlasti ka parimaid noori ja vanadele veteranidele, kes suuremalt jaolt on oma elutöö juba teinud ja keda pole malevas mitte vähe, ka neile kulub soe sõna või tähtpäeva puhul ka tõsisem tunnustus toonuse tõstmiseks ära. Pole õige suhtuda nendes kui tarbetutesse olevustesse, kes enam täies elujõus sõjamehena tegutseda ei suuda. Ehk tasub ära kasutada nende elutarkust, mida noortematel kindlasti veel ei ole ja parem on ikka õppida teiste, kui enda vigadest.

Milline näeb välja meie Sakala malev oma sellekevadise portreona? Arvan, et meie maleval pole ju viga midagi. Oleme tavaline keskmiste omadustega malev oma tugevamate ja ka nõrgemate väärtustega, meil on tegusad pealikud ja lootus paremasse tulevikku jõudmiseks peab meis säilima. Usun, et kuni Mulgimaal elab veel viimane tõsine mulk, elab ja kosub ka Kaitse Kodu Sakala Malev.

Ants Kalam
Sakala Maleva Karksi malevkonna teavituspäe

Noorte Kotkaste Sakala maleva juhatuse uus liige on Gunnar Hunt

Oma Maa toimetuse pidas kohaseks usutleda pool aastat peale valimisi Noorte Kotkaste Sakala maleva juhatuse uut liiget, Viljandi Gümnaasiumi abiturienti, Gunnar Hunti. Küsimusele, kas ettepanek, kandideerida NK Sakala maleva juhatuse liikmeks tuli Sulle üllatusena?, vastas Gunnar järgmiselt: alguses olin veidike üllatunud, kuid kui järele sai mõeldud, siis ei tundunudki see enam nii utoopilisena.

Teades, et Gunnar on tegutsenud noorkotkana juba palju aastaid, tuli ka soov küsida, kuidas sai alguse tema tulek sellesse organisatsiooni, kas ta otsis selle ise üles või keegi suunas, soovitas, tõi käe kõrval vms.? Vastus oli järgmine: noorkotkaste vastu hakkasin ma huvi tundma tänu Saarepeedi põhikoolis toimunud Noorte Kotkaste liikumisele. Rühma eesotsas oli seal noor, aktiivne ja innustunud meesõpetaja Marek Nõmmik, kes oli oma rühma nii hästi toimima pannud, et poisid lausa ihkasid sellest osa saada. Nii ka mina.

Kui tundsin huvi, kas ta alati on olnud rahul sellega, mis rühmas ja kogu Noorte Kotkaste malevas on ette võetud või on vahel olnud ka selliseid juhtumeid, kus ta mõnikord on mõelnud, et laseks siit kohe jalga, vastas Gunnar, et sellist mõtet, et „laseks siit kohe jalga“ ei ole ma vist tõesti kunagi

mõelnud ja seda seepärast, et ma lihtsalt ei ole selline inimene, kes otsustaks mõne ebameeldivuse pärast ära pageda. Aga eks selle 10 aasta jooksul on ikka ette tulnud ka olukordi, kus mõtled, et miks just niimoodi asjad pidid minema või miks me ise käitusime just nii nagu käitusime. Üldiselt proovin ikka positiivselt need olukorrad, mis mulle ei meeldigi, ära lahendada.

Teades üldist olukorda noorteuhtide osas, nende vähesust ja miks see nii on, tuli tahtmine küsida Gunnarilt ka seda, kas ta on mõelnud, mida ta ise saaks Noorte Kotkaste maleva juhatuse liikmena teha, et meie koolides oleks rohkem inimesi eriti meesõpetajaid ja mehi üldse, kes tahaksid ja suudaksid tegutseda noorte juhina? Kas näiteks mõningane lisatasu – 5 või 10% palgast motiveeriks mõnda õpetajat seda tegevust ette võtma?

Gunnar arvas, et kui rääkida rahast, kui motivatsiooni- allikast, siis see ju toimib alati ning kes siis lisarahast ära ütleks. Samas, võtab Kaitse Kodu ära suurema osa oma liikme vabast ajast, kui sa oled aktiivne ja tegutsed täisväärtuslikult. Seega ei saa seda rahasse arvestada. Tahe noortega tegeleda peab olema inimeses endas. Ta peab leidma selle emotsiooni või põhjuse, mis teda motiveeriks, ning hoiaks tegevuses. See ei ole midagi seesugust, mida keegi teine saab välja mõelda ja talle pakkuda. Nagu ma eelnevalt juba vastasin, siis mina isiklikult ei usu, et meie kui Noorte Kotkaste maleva juhatuse liikmed saame kuidagi inimesi maagiliselt noortega tegelema panna. Huvi peab olema inimeses endas ja seejärel peaks ta leidma juba ise meid üles. Maleva staap ei ole ju peidus.

Kuna Gunnar on nüüd ise juba

mitmendat aastat ka rühma-juht, siis ei saanud kuidagi jätta küsimata, kuidas talle tundub, kas väiksematel poistel on piisavalt huvi selle tegevuse vastu, mida Noorte Kotkaste maleva allüksustes – salkades ja rühmades – praegu pakutakse?

Vastus oli seesugune: kuna minu enda rühm jaguneb kaheks – algkooli ja põhikooli poisid, siis tean oma kogemusest kui keeruline on leida tegevust, mis huvitaks mõlemat sihtgruppi, kuid selle ühisteguri leidmine ei ole võimatu ja ma usun, et Kaitse Kodu pakub piisavalt häid ja atraktiivseid tegevusi võimalusi oma võimete proovile panemiseks, et noori mehi ja mehehakatise sellest huvitama panna.

Kui kuuled lapsevanemate jutte oma järglaste tegemistest, siis alatihti kurdetakse, et ei saa lapsi arvuti tagant ära, et nad ka millegi muuga tegeleks. Kindlasti on poistel suur

huvi arvutite ja arvutimängude vastu. Ja siit tekkis viimane küsimus Gunnarile, et kas seda huvi ei oleks võimalik suunata kasulikumale tegevusele arvuti taga ja nii luua malevas kasvõi noorte kübertaitse rühm ajalike matemaatika poistest või leida võimalus neid välja õpetada andmeside operaatoriteks? Sellepeale arvas Gunnar, et see mõte tundub tõesti huvitav ja võib isegi poistele meeldida, kuid kuna ise ei ole sellel alal nii tugev, siis ei kujuta ette kuidas see realselt toimima hakkaks. Mõttel on aga jumet! Toimetuse soovib noorele juhatuse liikmele toimekat tegevust ja uusi, noortepäraseid mõtteid, mis viiks noorkotkaste rühmade tegevust uuele, kaas-aegsemale tasemele ja pakuks meie poistele head ja kasulikku mehena meeste ridadesse astumiseks. Jõudu ja edu!

Võistlus Viljandis

Kõik sai alguse sellest, kui eelmisel kevadel toimunud laste kergetõustikuvõistluse ajal levis kuulud, et see saab olema viimane selline võistlus, sest senini võistlust korraldanud meeskond seda enam ei tee. Sakala maleva pealiku, major Kalle Köhleri, pilk pöördus meie - naiskodukaitsjate poole. Adusime, et see on suur väljakutse. Samas oleme ikka uhked oma ringkonna tegusa spordigrupi üle ja ületamatu raskusena see ettevõtmine ei tundunud.

Võistluse eesmärk on propageerida kergetõustikku nooremate laste ja ka nende vanemate hulgas. Teame ju, et ühiskonna tahe ja suund on vaba aja sisustamine tegevustega, mis rohkem toetavad laste ja noorte füüsilist arengut. Praegu veedetakse liiga palju aega koos vanematega telerit vaadates või arvutimänge mängides. Meie usume, et spordipäevad tekitavad inimestes ja eelkõige noortes suuremat huvi sportimise ning võistlustele kaasaelamise vastu. Selleks, et kõik sujaks, kogunesid korraldajad mitmele koosolekule, tegid plaane ja jagasid ülesandeid. Sponsorite leidmiseks saadeti kümneid kirju kuid oli kahjuks ka palju äraütlemissid. Spordipäeva toetajateks osutusid Premia, Mivar Viva, Viljandi linn ja Kaitseliidu Sakala Malev. Suur aitäh neile kõigile!

Juuni alguse päikesepaisteline pühapäev meelitas kohale ligemale üheksakümmend tüdrukut ja poissi. 5-9 aastased lapsed registreerisid endid Viljandi Linnastaadioni registreerimistelgis ja võistlesid neljal alal: kaugushüppes, pesapalli viskes, jooksudes lühikesel sprindirajal ja ka pikematel distantsidel, vanusele vastavalt 200 või 400 meetrit. Võistlejad olid jagatud sünniaastate järgi 2003–2006. aastani. Kohtunikke oli võistlusi abistamas pea 30.

NKK oli valmis meisterdanud võistlejakaardi, mis riputati igale lapsele kaela ning sellele oli võimalik kanda kõikide

alade tulemused, kaardi teist poolt kasutasime loomulikult NKK reklaamiks. Kaart jäi mälestuseks lapsele. Lisaks anti igale võistlejale sponsori-pakike, mis sisaldas kõrrejoogi ja jogurtit.

Võistlused avas Kaitseliidu Sakala Maleva pealiku kua-aegne abi, põllumajandusminister Helir-Valdor Seeder, kes soovis kõigile indu ja jaksu, millest lastel ka puudust ei tulnud.

Juba kõlaski avapauk ning esimese vahetuse jooksjad võtsid mõõtu 60 meetri sprindijooksus. Kasuks tuli see võistlus kindlasti ka lastevanematele, kuna aeg-ajalt oli jooksuradade kõrval tihedam sagimine, kui jooksurajal. Lisaks kaasaelamisele andsid vanemad oma panuse ka kaasajooksmisega ning kohati tundus, et lastevanematel oli suurem võistluspalavik kui lastel.

Paralleelselt toimusid kaugushüpe ja pallivise. Peale iga ala lõppu tormasid käskjalad tulemustega sekretariaati, kus kanti tulemused kohe protokollile ning kirjutati välja diplomid.

Iga võistlusala kolme paremat autasustati medaliga ja kuuetele esimesele anti diplom. Iga ala võitja sai veel eriauhinna. Palliviskes olid parimad tüdrukud alates noorematest – Kaisa Riin Kingo, Gerli Endrekson, Jane Roosimägi ja Marion Köhler. Samal alal näitasid pois-

test paremaid tulemusi alates noorematest – Kardo Tamm, Henri Valmsen, Ander Järvasoo ja Karl-Hermann Seeder. Kaugushüppes olid edukamad tüdrukud eeltoodud vanuse järgi – Rosette Liis Uus, Kristel Kösler, Jane Roosimägi ja Marion Köhler, poistest olid hõpsaid omavanustest teistest kaugemale Reigo Hunt, Henri Valmsen, Andreas Hantson ja Karl-Hermann Seeder. Seejuures edestas viimane aasta vanemat poissi koguni 89 sentimeetriga. Nobedaima jalaga tüdrukud olid – Rosette Liis Uus, Elandra Peterson ja taas Jane Roosimägi ning Marion Köhler. Poistest olid kiireimad Kardo Tamm, Georg Keerig, Andreas Hantson ja Siim Pill. 200 meetri peal jooksid võidu nooremad tüdrukud ja poisid ning seal näitasid parimat kiiruslikku vastupidavust vastavalt Helin Brikis ja Kristel Kösler ning Kardo Tamm ja Georg Keerig. Staadioniring, ehk 400 meetri jooks, pani proovile paar aastat vanemate tütarlaste ja poiste võimed ning siin suutsid teisi edestada vastavalt Jane Roosimägi ja Marion Köhler ning poistest olid parimad Andreas Hantson ja Siim Pill.

Võistlus möödus õnneks suuremate viperusteta, ehkki paar apsu lipsas sisse. Kindlasti aitab ladusale korraldusele kaasa meie poolt eelmisel aastal korraldatud Naiskodukaits

spordivõistluse kogemus. Lapsed olid õnnelikud, et said võistelda, meie ja loodetavasti ka lapsevanemad olime õnnelikud, et neile tegevust pakkusime. Usume, et kergetõustikupäevaga juhtisime tähelepanu laste ja noorte füüsilise tegevuse olulisusele ning edendasime noorte spordihuvi. Mis saab olla paremaks tänuks kui laste säravad silmad! Tõestasime nii endile kui üldsusele, et saame hakkama iga ülesandega, mida naiskodukaitsjatele antakse! Seega võitjateks osutusime lõpuks ka meie ise.

Kuigi Naiskodukaits Sakala Ringkonna korraldada oli Viljandi laste kergetõustikupäev esimest korda on üldises plaanis tegemist traditsioonilise ettevõtmisega, millest osavõtt on aastast-aastasse kasvanud ning mis on viimastel aastatel kujunenud üheks suuremaks noorte korraldatud spordiürituseks Viljandimaal. Lisaks osavõtuga võidurõõmule õpetab sport ka väärikalt kaotusekibedust taluma ja seepärast on selle võistluse üheks motoks ütles: „Kui tahad võita, pead oskama ka kaotada!“ See karastab ka vaimu ja sunnib ehk enam treenima, et järgmisel võistlusel olla võitjate hulgas. Jõudu ja edu harjutamiseks kõigile! Uute kohtumisten!

Piret Taim
Lembe Lahtmaa

Kaitseliitlased talgutöödel

Talgupäeval, 4. mail, rassis Valga maakonnas Helme kooloomuuseumi juures paarikümmend inimest pargi alust kolitud lehtedest puhtaks riisuda ja murdunud oksid põletada. Valgamaa maleva Helme üksikkompanii kaitseliitlased aga tassid lohku vajunud sõiduteele laiali mitu autokoormat kruusa ja täitsid löökauke.

„Helme üksikkompanii kaitseliitlased on meil igal aastal abiks käinud ja palju meeste

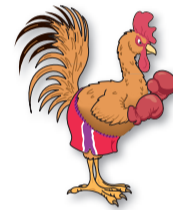
jõudu nõudvaid töid ära teinud. Oleme Valgamaa malevale ja Helme üksikkompanii kaitseliitlastele muuseumile osutatud abi eest väga tänulikud. Loodame, et meie koostöö jätkub ka järgnevatel talgupäevadel,“ ütlesid kooloomuuseumi töötajad Hilma Karu ja Valev Elerand.

Vello Jaska
Valgamaa Maleva
teavituspääl

NATUKE NALJA KAH!

Rahvusvaheline moodsa kunsti näitus Pariisis lõppes suure skandaaliga. Töö, mis sai esimese koha ja kaks tuhat eurot, osutus näitusemaja tulekahju evakuaatsiooni plaaniks.

* * *
ÜRO esineb Iisraeli saadik: „Ma tahan oma kõnet alustada näitega ajaloo. Ammu aega tagasi vedas Mooses juute mööda kõrbe. Oli palav, inimesed tahtsid juua, aga vett ei olnud. Siis lõi Mooses käega vastu kaljut ja muutis selle järveks. Kõik juudid said juua, Mooses võttis riided seljast ja läks ujuma.

Kui ta veest välja tuli, olid riided kadunud. Arvatavasti araablastel varastasid need.”

Jassir Arafat hüppab püsti ja hüüab: „Vale jutt! Araablaste polnud sel ajal seal olemaski!“ „Väga õige. Just seda ma tahtsingi oma kõne alguses öelda,“ lausub Iisraeli saadik.

* * *
Bemari kihutab punase tule alt läbi ja saab löögi suurelt veoautolt. Politseinik küsib BMW juhilt: „Mida te mõtlesite, kui punase tule peale kihutasite?“

„Noh, mõtlesin, et kiire auto, tõmban üle ristmiku...“ „Aga teie?“ küsib politseinik veokijuhilt. „Mida teie mõtlesite, kui BMWle sisse sõitsite?“ „Mina... mõtlesin..., et sitta sa must kiiremini jõuad.“

OMA MAA

Tellimisnumber 00911

Toimetus KL Sakala Malev
Peetrimõisa 71073
Viljandimaa

Väljaandja Kaitseliidu Sakala Malev
pealik mjr Kalle Köhler,
lauatel 717 9201, faks 717 9200

Toimetajad Rein Kikas 5331 3274,
e-mail: rein.kikas@mail.ee
Kerstin Käärik 522 1866,
e-mail: kerstin.kaarik@mail.ee

Trükk OÜ Vali Press, Põltsamaa

Kaitseliidu tegevliikme sõdurioskuste baaskursus 2013

18. jaanuari õhtul kogunesid kaitseliitlased, kes olid otsustanud ennast sõjaliselt rohkem harida, Sakala maleva staapi. Tulijaid oli nii Sakala kui Valgamaa malevatest. Alustuseks saime üksteisega tuttavaks ning tutvusime ka algava kursuse sisuga. Enamus osalejast oli ärevalt meelestatud kuna mitmele oli see esimene kord Kaitseliidu suuremal õppusel osaleda. Pooltel nädalavahetustel kui me kokku saime ja sõduritarkusi õppisime, olime Sakala maleva staabis, ülejäänud pool aega aga olid õppused Väluste harjutusväljal, kus praktiliselt harjutasime juba teoorias õpitut.

Kursusele registreeris ennast ligi 40 inimest, kuid erinevatel põhjustel lõpetas kursuse vaid 16 kaitseliitlast. Kursuse suuremaks proovikiviks oli jalgsi rännak koos orienteerumisega maastikul, mis vastavalt igapäevasele enda poolt valitud teekon-nale kujunes umbes 20 kuni

25 km pikkuseks. Rajal olid erinevad kontrollpunktid, kus tuli sooritada mingi ülesanne. Ülesanded olid kõik koostatud selle materjali baasil, mis kursuse jooksul oli õpitud. Rännaku lõpetasid kõik peale kahe kaitseliitlase, kellel tervis

ei lubanud seekord kahjuks lõpuni käia, kuid abistavat transporti kasutades käisid ka nemad kõik punktid ikkagi läbi ja sooritasid seal ülesanded edukalt.

Kursuse primuseks, ehk parimaks kaitseliitlaseks, osutus

seekord ... Kes? Selle saate teada juba üsna pea – 2013. aasta Maakaits päeval!

Oscari Moks
nooremveebel
Sakala TSOBKKI 2013 ülem